ОДНЕ СОНЦЕ

Те диво з див було раненько-вранці:
виходив День з-за київських горбів
і напинав такі великі п’яльці,
що всеньке небо помістить зумів.

Тоді помалу серед полотнини, —
аж погляду не можна відвести, —
мов золотом розшив посередині
те сонце, що одне на всі світи.

ПАЖ ВЕСНИ

Весна розпочинає вернісаж, —
злетілися шпаки її вітати.
Однині Вітер у Весни — мов паж:
за нею ходить назирці — по п’ятах.

Вона ж така раденька. Й залюбки
весь час міняє щось на вернісажах.
Уже злетілись навіть ластівки,
а Вітер досі у Весни за пажа.

ЩЕ ЛІТО

Скільки тут ще літа,
літа,
літа, —
в нього досі молода хода.
Ще верба зелена. Пахне жито.
І бодай листок — не опада!

Тут так легко і просторо дихать!
Скільки всюди стежок і доріг!
Ця — співуча,
а он та он — тиха.
Й сонце — князь небесний — угорі!

КВІТЧАСТИЙ ВІРШ

Квітчасте Літо у квітчастім платті
квітчастою стежиною іде.
Квітчасто засвітилося латаття,
квітчаста бджілонька над мальвами гуде.

І небо-жайвір дзвонить кольорами
та й падає у став на саме дно.
З красивими квітчастими вітрами
веде сьогодні Літо свій танок.

КОРОЛЮВАННЯ

Посеред неба сонце королює.
Посеред лугу — його брат горицвіт.
Ізранку день пейзажі помалює,
до вечора вони, гляди, і вицвітуть.

А вечір, як прилине, то надворі
простеле в небі темне полотно, —
Тоді закоролюють уже зорі!
Ану поглянь, хто хоче, у вікно!

СІРЕ ВСЕ

Сірий дах.
Сірий птах.
Сіра хмарка.

Пес в кущах.
Кущ в дощах.
В дверях — шпарка.

Сад. Село.
Тиша. Сон.
Дві пір’їни.

Чи було?
Не було!
Мов з картини.

Знов зима
обійма
білі віти.

Крадькома
по домах
ходять квіти.

ГОЙДАННЯ

Вітер гойдає берізку.
Берізка гойдає пташку.
Пташка гойдає пісню.

Квітка гойдає метелика.
Метелик гойдає травичку.
А кого травичка гойдає?

Со-няч-но-го зай-чи-ка,
що боїться лоскоту
і втікає в кущі.

БОСИЙ КОНИК

Конику, конику,
ти хіба не чув,
що не ходять
коники взуті
по дощу?

Слизько тоді
ніженькам
по траві —
чи тих ніжок
двісті,
а чи дві.

ЦЕ МОГЛО Б БУТИ

Нікого немає вдома.
Тільки тиша.
І якось отак зненацька
могла б шарудіти миша.

Тоді довелося б миші
разом із нами жити,
щоб могла вона в тиші
хоч якось пошарудіти.

ЗОРЕПАД

Небо підставило пелену
й нападало в неї зірок —
малих, маленьких,
ще меншеньких:
цілий стіжок.

Хотів упасти ще й місяць.
Та добре, що не упав.
Небо струсило пелену —
і небозвід запалав.

ОЦЕ ЩЕ Й ТАК БУВА!

Мій давній друже Кроте,
не сиди в норі!
А сядь отут, навпроти,
о літяній порі.

Послухав мене Кріт
і вийшов із нори.
Дивився на білий світ
він день...
і два...
і три...

І все шептав: — Дива!
Оце ще й так бува?
Чого ж сидіть в норі
о літяній порі?

МАЛЕНЬКИЙ ХВОЩИК
І ВЕЛИКИЙ ХВОЩ

Сказав Маленький Хвощик
Великому Хвощу:
— Ховаймося під кущик
від грому і дощу!

— Навіщо нам ховатись, —
сказав Великий Хвощ.
— Для тебе і для мене
то справжнє свято — Дощ.

Для тебе і для мене
то справжнє свято — Грім!
Він хай собі гуркоче,
а ми собі — мовчім!

НЕХАЙ ПОСЛУХА ДЯДЬКО ГРІМ

— Покатайте, дядечку,
на своїх санчатах!
Покажіть, які вони?
Чи такі, як сняться?
Як гу-гу-зугуркають,
як гу-гу-загримають,
як гу-гу — одненький раз,
як гу-гу й не раз.
Полозками мигають,
мов сліпучі блискавки,
викупані дощиком,
і не так — по-срібному!
Як гу-гу-загуркають,
як гу-гу-загримають,
та й гу-гу-відкотяться, —
тільки й бачив їх.
Покатайте ж, дядечку,
на гу-гу-санчатах!

БЕНКЕТ ДЛЯ БЕЗДОМКІВ

Каже Хатня Мурашка
Мурашкам Лісовим:
— Добре, що ви навідалась
саме на цю пору.
У мене — бенкет
для таких, як ви, бездомків.
Я насушила крихіток,
напасла цукерочок,
джему наварила,
соку надавила.
Так мені хотілося,
щоб гості бездомні
нагрілися,
наїлися,
напилися,
щоб оцей бенкет їм
довго-довго
снився,
коли ляжуть спати
там, де немає
ні ліжка,
ні ковдри,
ні хати!

МОДНЮЩІ КОТИКИ
Й МОДНЮЩІ КИЦІ

Це — моднющі котики:
в горошок животики,
смугасто-сірі спинки,
гладенькі, мов перинки,
ще й змалечку вусаті —
Бавляться у хаті.

А це — моднющі киці:
білесенькі на лиця,
вушка — як вуглинки,
очі — намистинки,
ще й змалку волохаті —
бавляться у хаті.

Коли б тим котикам
про киць отих знаття,
Хіба у них було б
таке життя?!

КУЩ ЧИ ДЕРЕВО?

Якщо колись
макове зерня
ляже у землю
й не проросте,
то, мабуть,
якась дівчинка —
Катруся,
Ганнуся
чи Ясочка —
спитає своєї бабусі:
— А мак —
кущ чи дерево?
Якщо дерево,
то скільки років
воно росте?

Я ХОЧУ...

Я хочу, щоб квіти нашого саду
проголосили Мальву
королевою на п’ять років.

Я хочу, щоб під вікнами
білої хати
з Великим Скрипковим Концертом
виступив Зелений Коник.

Я хочу, щоб Літо, ніби кіно,
мало щасливий кінець.

Я хочу, щоб наш лелека
і в Африці знав,
що його гніздо
замкнено на ключ
до його повернення,
а ключ заховано
у дуплі старої груші.

ДЕ ТОЙ ДОЩ?

Ходить дощ у синім капелюсі,
із прозорою сережкою у вусі,
в чоботях з високими підборами —
долами, садочками і горами.
Ходить дощ по чагарях у лісі,
по хатині — на зеленій стрісі

і ніде-ніде не присідає...
А скажіть, чи хто на світі знає,
де той дощ, коли його немає?

ПІВЕНЬ

Ти хто — я не знаю
й дивуюсь на те:
ти той, що співає,
чи той, що цвіте?

Ти той, що на ґанку,
чи той, що в саду?
— Я з самого ранку
піснями цвіту!

Я вмію співати!
Я вмію цвісти!
Мене відгадати
зумієш і ти!

ПІЗНІЙ ПЕЙЗАЖ

Ясне й прозоре полотно полів.
Вітри —
в калинових вінках червоних.
Останній передсніжний цвіт землі.
Це знову — вперше.
Знову — як ніколи.

УЧОРА Й СЬОГОДНІ

Вже хмари такі осінні,
вже зайчик аж дуже сірий.

Вже листя з моєї тополі
постелено просто долі.

Учора була травинка,
сьогодні — суха бадилинка.

А їй павучок до ранку
висновує колисанку.

Удосвіта павучатка
нумо й собі колихатки.

Аж поки сонечко встане —
розійдеться сон... розтане...

ДО ОСІННЬОГО ЛИСТОЧКА

Що тобі, листочку,
що тобі, маленький?
Як тобі лежати
на землі сиренькій?
Як тобі не спати
під холодним вітром?
Де тебе на зиму
до весни подіти?

СКІЛЬКИ?

Скільки у сонця промінчиків?
А скільки хмарок у небі?
А скільки піщинок на березі річки?
А скільки хвиль у Дніпрі?
А скільки пір’їнок у сойки?
А скільки луски на рибці?
А скільки солов’їв у діброві?
А скільки пушинок у кульбабки?
А скільки голочок у смереки?
А скільки у їжачка?
А скільки разів ти скажеш мені "не знаю"?
Не бійся, кажи, кажи, я ж не боюсь.

Бо на такі запитання
відповідь тільки така.

ТАКЕ НЕ ПОВТОРЯЄТЬСЯ

Великий Вечір і Маленький Вечір.
Великий День і Просто Собі День.
Із м’яти. Із любистку. Чи лелечий.
Таке не повторяється ніде.

Таке береш і носиш із собою —
так легко, ніби хмарка хмаренят.
А вечори стоять, немов горою.
А дні пливуть, мов двійко гусенят.

ЯК ВЕСНА УСІХ БУДИЛА

Ти, берізко біла,
чом стоїш без діла?
Розпускайся, прибирайся,
з ясен-сонечком вітайся.

Ти, мала тополе,
вибігай у поле.
Розпускайся, прибирайся,
з ясен-сонечком вітайся.

Ти, густа калино,
розбуди шипшину.
Розпускайтесь, прибирайтесь,
з ясен-сонечком вітайтесь.

Ти, чорнява вишне,
на край саду вийшла.

Розпускайся, прибирайся,
з ясен-сонечком вітайся.

ЦІЄЇ НОЧІ

Приснилося Сивій Хмарі,
що вона вже — на все небо.
Що вона вже з Вітром у парі
погнула дерева, як стебла.

Й така ж вона пелехата!
Така вона сива-сива!
І небо тепер для неї —
немов королівський трон...
Чи ж спалось цієї ночі
(а спалось — то що приснилось)
квітці, що спить у лісі,
квітці, що зветься с о н?

ПАСУ МЕТЕЛИКИ

Пасу метелики.
Один — мені почав лічилку.
А другий третьому сказав:
— Летімо по сестричку!

Знайшли сестричку,
бо вона у холодку сиділа.
Та ще хвалилася:
— Оце
всю землю облетіла.
Метеликів там стільки, ну...
Та стільки, скільки схочу!

Їх можна полічить тоді,
як стануть у рядочок!

ПРОЗОРА НІЧ

Ніч така прозора, ніби світиться.
І так довго, що й сама не знає.
А на білій хмарці проти місяця
зіронька манюсінька гуляє.

ОСІНЬ

Ще не спала, але вже й не чула,
Хто ж то плаче:
річка?
вітер?
гай?
Продощила. Процвіла.
І — проминула...
На добраніч, Осене! Бувай!

РАПТОМ ЗАЦВІЛА КАЛИНА

Дощі стоять горою.
Туман ляга долиною.
І хмари такі довгі,
як гусячі листи.
А горобець ще зраночку
цвіргоче над калиною:
— А що ти влітку думала?
Оце тепер — цвісти?

БЕЗКІНЕЧНИЙ ТАНОК

Нумо-нумо танцювати!
А кого ж до танцю брати?
— Чечіточку!
Чечіточка — мов квіточка:
танок веселий водить.

Нумо-нумо танцювати!
А кого ж до танцю брати?
— Ворона!
А той ворон — забув гонор:
танок веселий водить.

Нумо-нумо танцювати!
А кого ж до танцю брати?
— Синичку!
А синичка, мов сестричка,
танок веселий водить.

Нумо-нумо танцювавати!
А кого ж до танцю брати?
— Горобчика!
А горобчик, як той хлопчик,
танок веселий водить.

Нумо-нумо танцювати!
А кого ж до танцю брати?
— Ганночку!
А Ганочка, мов павочка:
танок веселий водить.

Нумо-нумо танцювати!
А кого ж до танцю брати?
— І оцього, і отого,

що круг дуба зеленого
танок веселий водять!

КОЛИСКОВА

Сплять сороки, снігурі
й ангели-нічниці.
Сплять ялинки у дворі,
і зайці, й лисиці.

Спить ведмедик Вінні-Пух
і золота рибка.
За вікном мороз ущух, —
засинає шибка.

Сплять і кактус, і примула,
ляля, мама й тато.
Ти, колисочко, забула —
нам пора вже спати.